

Lutherrózsza

XI. évfolyam

A Tatai Evangélikus Egyházközség információs hírlevele. Alapítva Urunk 1992. esztendejének adventjében. Megjelenik havonta. Kapják a gyülekezet tagjai és Tata vonzaskörzetének evangélikussága – valamint az érdeklődők. Készült: 200 példányban. Kiadó: Franko Máttyás evangélikus lelkész Tel./Fax: 34-487-834 E-mail: frankom@axelero.hu

„Noli me tangere!”

Jézus nevén szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” - ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mond meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.” Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”, és hogy ezeket mondta neki. Jn. 20.16

Naponta találkozunk egymással, de nemigen gondolunk arra, hogy minden egyes találkozásnak mindig vannak komoly lelki dimenziói is. Ennek tudható be, hogy bizonyos emberekkel való találkozásunk után kellemesen és jól érezzük magunkat, míg másokkal való érintkezésünk után inkább a disszonancia felé hajlik lelki állapotunk.

Ennek az oka egész lényünkben keresendő. Személyiségünk, testünk-lelkünk beszél, kommunikál. A lélek mindig az igazat, a valódit mondja – az ész sajnos nem. A ratio azt közli, amit igaznak gondol, tehát a vélt igazat is igazként szólja tovább. „A szem a lélek tükré.” – mondja Jézus, de ez igaz a többi testrészünkre is (metakommunikáció!), amelyek megmutatják valójában kik is vagyunk.

Igénk egy nem mindennapi találkozásról szól. Magdalai Mária a Feltámadással találkozik. A latin Vulgata-fordítás „noli me tangere”-je gyakran téves fordítást kapott: „Ne érints”. A görög jelen idejű felszólító mód tiltó formája nem a cselekmény elkezdését, hanem folytatását tiltja! Ez azt jelenti, hogy Mária félelemmel teljes tiszteletként Jézus elé borult és lábát átkarolta. Erre mondja Jézus „ne csüngj rajtam”, azaz engedj el. Hogyan is történt ez a találkozás? „1938-ból származó változat 12(!) féle magyarázatot ad erre, de azóta bizonyára még egy tucat látott napvilágot” – írja Farkasfalvy Dénes János-kommentárjában (Prugg Verlag 1989).

Jézussal találkozni – a lélek dimenziójában – kiváltságos állapot. Nem a cél, hanem a kezdet. Sokan mégis úgy látják-gondolják, hogy a krisztuskövetés célja: csak Jézussal lenni. Énésénésén és persze Jézus. Magdalai Mária is hasonlóan látja. Ragaszkodik a jelenhez, pedig Jézus halad és az Atyához igyekszik. (Az ugyanis az URKrisztus helye, világa.) Ami a mienk lehet, az az élmény örökkévalósága: láttam az URat. Mária megdicsőült testben is láthatta Jézust, mi kétez év távlatából csak a Lélek által. De ami akkor és ott Máriával történt – a „Láttam az URat!” boldog

„Noli me tangere” – Zsiros Kornél grafikája (1998).

megtapasztalása – az ma is vezérelve a keresztyének életében. János apostol így írja ezt: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről.” (1Jn1,1)

Aki őszintén odafordul Isten igéjének tükrében önmaga lelkéhez, az megfordul és Krisztus felé irányítja tekintetét: látja az URat, „akinek adatott minden hatalom”. Az a fordulat embere aki találkozás után levonja a végkövetkeztetést és felteszi a kérdések kérdését: „Az az élet, amit én életnek gondolok vagy amit Isten felajánl nekem?”

Húsvét ünnepe közeleg, a feltámadás misztériuma kopogtat a szívek ajtaján. Ilyenkor tavaszváró hangulatunkban mélyebben éli át az ember a természet megújulását, s még inkább kívánja saját lelkének újbóli „feltámadását”, megerősödését. Így hívogat az Isten a fű zöldjében, a madárcsicseregésben... Vajon meghalljuk-e a tiszta hang hívását a kommunikációs zajunkban, információs leterheltségünkben, mobilizációs izgalomunk közepette?

A vonzódás, megérinteni Jézust, vagyis az Életet nemcsak Mária Magdaléna vágyakozása. A mi vágyunk is ott van az ő mozdulatában, mert a Szent kisértés életet rendező, megnyugvást adó lelki Hatalom, harmóniát teremtő Erő, amire szükségünk van. Van aki mégsem tud

odatérdelni Jézus lábához, mert egyenrangú félnek, „szerződési partnernek” véli Őt, s elfelejti létének teremtő-teremtőviszonyát. Sokan büszkeségük miatt nem akarják elfogadni Krisztust életük Urának, mert még nem tudják, hogy az alázatosság nem megalázkodás. Még sok más félreértése van korunk embereknél, s így keveri a szakralistát a profánnal. Nem érti például, hogy a szolgálat az mindig szívből és szeretetből fakadó, az elvárásoknak megfelelő kiszolgálás pedig mindig erő hatására vagy ellenszolgáltatásért (pénz) történik. Így ért aztán félre egyházat, vallásos világnézetet is.

Még néhány nap és Húsvét ünnepe köszönt ránk. Régen igazi közösségi ünnep volt, számtalan népszokás övezte. Mára tartalma megváltozni látszik, pedig az üzenet ugyanaz, nem változik. Minden egyes vasárnap, az UR napja hirdeti: első húsvét hajnalán nyilvánvalóvá vált a világtörténelem legnagyobb hatású Isten-akarta története:

Krisztus feltámadt!

NAGYHETI alkalmaink

- ápr. 17. Nagycsütörtök
du. 6 óra istentisztelet
- ápr. 18. Nagypéntek
du. 6 óra istentisztelet
- ápr. 20. Húsvét ünnepe
de. 10 óra istentisztelet
úrvacsorával
- ápr. 21. Húsvét 2. ünnepe
de. 10 óra istentisztelet
úrvacsorával

Csütörtök esti bibliaórák...

- Április 10. 18⁰⁰
Törvény és kultuszi élet az Exodus népénél
- Április 24. 18⁰⁰
Izrael fénykora (királyok)
- Május 8. 18⁰⁰
Nagypróféták, kispróféták – prófétai ígéretek.
- Május 15. 18⁰⁰
Zene és költészet az Ószövetségben – Zsoltárok könyve
- Május 22. 18⁰⁰
Messiási várakozások, vallásos mozgalmak
- Május 29. 18⁰⁰
Jézus nyomában – Az újszövetség kora
- Június 5. 18⁰⁰
Új szövetség születik

Kedves Testvérem!

Nagyhét küszöbén köszöntöm a „Lutherrózsza” legújabb számával. Változásokkal teli életünkben mindannyian keresünk az állandóság, a biztonságot, de érzelmi stabilitásunk eléréséhez Isten előtt kell megállnunk... Ezért hívom önt is alkalmainkra... ünnepeljünk együtt a Húsvétot!

Pontosan 10 esztendeje annak, hogy először köszönthettük *Karl Georg Marhoffer* testvérünket gyülekezetünkben.

Az azóta eltelt időben többször is ellátogatott hozzánk. Idén tavasszal – immár negyedszer – szerveztük meg azt a ruhasegély-akciót, mellyel sokak számára (nemcsak gyülekezetünk határain belül) tudtunk ily módon is segítséget nyújtani. Ittartózkodásának rövid két napját felhasználtuk arra is, hogy visszatekintsünk az elmúlt évtizedre.

10 éves kapcsolat

Exkluzív interjú *Karl Georg Marhofferrel*
a luxemburgi Protestáns-Reformátori
Egyház egyházi elnökével

Először is azt szeretném megtudni, mi indított el egy németországi, bernkasztelkúzi fiatal lelkészt arra, hogy éppen egy magyar testvérgyülekezetet keressen?

Ott kell kezdenem, hogy ebben az esztendőben 10 éves partnerségre, barátságra tekinthetünk vissza... A választás akkoriban több ok miatt esett Magyarországra. Egyik legfontosabbik a nyelv volt. Olyan partnergyülekezetet kerestünk, akivel lehetséges a kommunikáció nemcsak a szokásos vezetői szinteken, hanem szélesebb, a gyülekezetet átfogóan is. Azaz a gyülekezetek találkozásakor lehetséges legyen a tapasztalatok

széleskörű cseréje. Így a választás behatárolt volt. Kezdődött tehát akkori gyülekezetemmel, Bern-Kastel-Kues-val, s nem sokkal később „átvándorolt” velem együtt a luxemburgi Esch-Alzette-i gyülekezetbe. A *Gusztáv Adolf Segélyszervezet* segítő közreműködésének köszönhetően sikerült rátalálnom Tatára.

(Megjegyzés: Dr. Nagy István volt tatai gyülekezeti lelkész, mint akkori GAS-ügyvivő is, kérdezett meg: „Lenne-e kedvetek egy német testvérgyülekezeti kapcsolathoz?” Feleséggemmel együtt örömteli igennel válaszoltunk. – *fm*)

1993-ban – számos levélváltás után – először személyesen is találkoztunk. Egy igen hideg februári napon, többórás repülőgépkésés miatt várakozással megterhelt kollégámmal Franko Mátyással sűrű ködben indultunk le Tatára, ahol meleg

és családi szeretet fogadott. Késő éjszakaig tartott a beszélgetés.

Az első élmények tehát pozitívak voltak, mi volt a következő lépés?

Miután hazautaztam, a presbitériummal hamar megtárgyaltuk, hogy a 90-es évek politikai fordulata után akkor nagyon kedvelt „nyugatnémet-keletnémet” testvérgyülekezeti kapcsolatépítés helyett mi inkább más úton szeretnénk járni. Az első tatai benyomásaim után úgy ítéltük meg, hogy lehetőségeink hosszútávra tekintve és mindkét gyülekezetre nézve kedvezőbbek egy német-magyar kapcsolat esetében. Célunk ugyanis az volt evel, hogy egymásnak segíthessünk, egymástól

tanulhassunk, egymást gazdagíthassuk a kapcsolattal.

De a fenti racionális elemeken túl mégsem ez volt a legfontosabb, hanem az az *érzelmi megtapasztalás*, ami a szívemben volt, hogy ti. ezekkel az emberekkel nagyon szívesen megismerkednék közelebről is. Szeretném megismerni, mi az aminek örülnek, mi az ami nehézséget vagy fájdalmat okoz nekik.

Nem a provokálás szándékával, de mégis mi az a „lelki profit“, amiért „megérte“ egy németországi gyülekezetnek egy volt keleti blokkhoz tartozó állam kisvárosi lutheránusaival felvenni a kapcsolatot?

Azt gondolom, egy helyes partnerkapcsolat nem kezdhető el a „megéri-neméri“ kategóriák hangoztatásával. Ha mégis a plusz-mínusz, a nyereség-vesztés oldaláról közelítünk egy partnerséghez, akkor bizonyára nem lesz hosszú életű.

Sokkal inkább arról volt szó, hogy keresni kívántuk egymásban a *hasonlóságot*, azt ami összeköt minket, azt ami gyümölcsözővé teheti viszonyunkat. Nem a különbség volt a fontos, ami kétségtelenül fennállt annak idején, nem sokkal a keleti vasfüggöny leomlása után. Természetesen nem voltam a vak, s láttam a különbségeket. A magas árakat, s a valóban alacsony életszínvonalat, ami általános volt annak idején. Az adottságaink tehát igen különbözőek voltak.

Egy dolog azonban alapvetően összekötött minket akkor is és most is: *mint krisztuskövető emberek kisebbségben vagyunk!* Nem vagyunk a társadalom meghatározó erőinek reprezentánsai! Ha úgy tetszik, sem a fejlett nyugaton élő luxemburgi keresztények, sem a évtizedekig kommunista elnyomás alatt élő magyar keresztények nem tudnak meghatározó erejévé válni társadalmuknak – s itt most nem azokra a politikai pártokra gondolok, akik zászlajukra tűzik a „keresztény“ szót.

Azt gondolom, hogy az evangélium

A kipakolás rövid szünetében.

üzenete úgy a bizonyítottan Európa legelvilágiasodottabb luxemburgi térségében, mint a saját közelmúltjával szembenálló középeurópai profanításában egy és ugyanaz: *a Krisztus szeretetért megélhetjük Istentől kapott elhívásunkat.* Ez azt is jelenti, hogy kicseréljük élményeinket, tapasztalásainkat; tudósítjuk egymást sikereinkről, kevésbé sikerült dolgainkról és nehézségeinkről. Ez jelenti tehát számunkra a „profitot“, azaz az egymás – a tatai és az esch-alzettei gyülekezet – tagjainak élő kapcsolatban való meggazdagítását.

Hogyan látod kapcsolatunk jövőjét?

Úgy látom, hogy Magyarország jövője szempontjából fontos döntés előtt

áll, de e tény ismeretében sem gondolom azt, hogy egy valódi barátságot, igazi kapcsolatot befolyásolna a gazdasági-politikai hovatarozás. Ha a jövőbe tekintünk, akkor először is a múltba kell néznünk. Az elmúlt egy évtized tanulsága az, hogy *kapcsolatunk folyamatosan növekedett, a szántóföldbe hullott jó mag példájához hasonlóan meghozta termését.* Ha ez így volt az elmúlt évek során, akkor elégséges alapot ad ahhoz, hogy bizakodjunk a hasonló jövőben.

Ahogy az elmúlt években sikerült újra és újra elutaznunk ide Tatára, s a két évvel ezelőtti eseményt hadd említsem meg most, hiszen ez *csúcspontja* volt testvérgyülekezeti kapcsolatunknak, amikor *csoportosan is eljuthattunk ide* és mindannyian élvezhettük a tatai gyülekezet testvéri szeretetét. Ennek a találkozásnak a mai napon is érezhető hatása van, hiszen mindazok nevében, akik akkor itt voltak köszöntésemet kell hogy átadjam mindenk előtt a tatai gyülekezet azon tagjainak, akik vendéglátóik voltak. Ez is jelzi, hogy kapcsolatunk nem csak hivatali szintű, hanem tagok közötti élő kapcsolat. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint azok a levelek, melyek Tatáról érkeznek, s egy-egy esch-alzettei istentisztelet utáni beszélgetésben említést nyernek; előhova és újra átélve ezzel a szép közös tatai

A kirakodás... csütörtök este. 266 zsák és karton – mindösszesen 1588 kg.

élményeket.

Azt gondolom, hogy mindezek a dolgok jövőbeni kapcsolatunkat egyszerűsítik és kondícióban tartják. Reméljük a jövő, s a majdan eltűnő határok egyszer megszüntetik azt, ami mindezidáig együtt járt segélycsomagos utazásinkkal: a három-négyórás határon történő várakozást. Gyülekezetünk presbitériuma komolyan foglalkozik a kérdéssel, hogy gyülekezetszintű meghívást adjunk tatai testvéreink számára. Bízunk benne, hogy a hosszabbidejű, tartalmas luxemburgi tartózkodás lehetőségeit egy másik lutheránus gyülekezettel együtt meg tudjuk

Csütörtök délután az Oktogonon. Sikerült eljutnunk a Terror Házába, amelynek megtekintése után a nyugati köztudatban „gulyás-kommunizmus“ egészen más szemmel látták vendégeink. (A képen balról jobbra: Andreas Fellingner, Dr. Nagy Erzsébet, Karl Georg Marhoffer.)

teremteni, hogy végre mi is viszonyhassuk a vendéglátó tatai testvérek szeretetét.

Mindeközben tesszük a dolgunkat, Krisztus követésében, Isten országához tartozásunk hétköznapi megélésében. Ez ad perspektívát jövőnkhez, amiben továbbra is szeretnénk megosztani egymással örömeink-bánatunkat, megélni a barátság, az egymáshoz tartozni akarás szép érzését. Isten áldjon és segítsen ebben mindnyájunkat!

Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést!

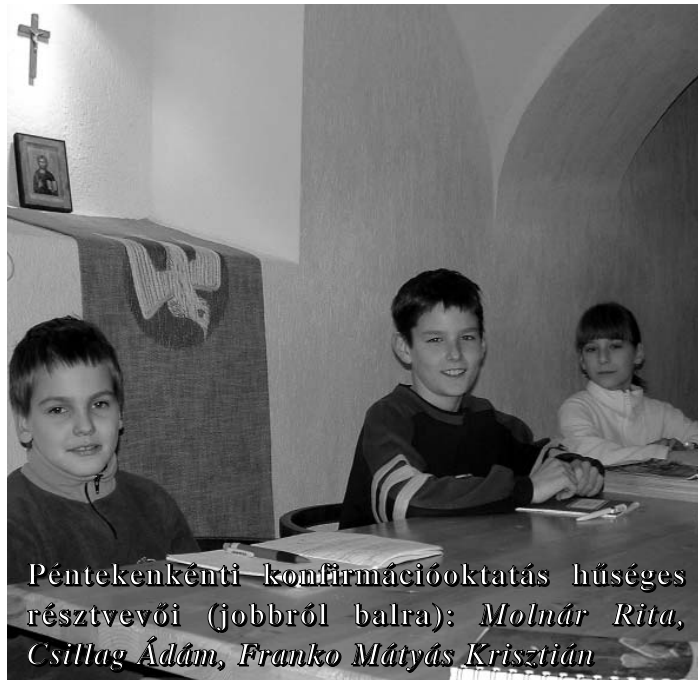
Andreas, Ön negyedszer kísérté el lelkészét Magyarországra. Mi motiválja, hogy szabadságot, energiát áldozzon egy ilyen segélyakcióban való részvételre?

Először is megköszönöm a megszólalás lehetőségét, bár előre kijelentem, akadémikus választ ne várjon tőlem, ugyanis nem vagyok az. Mint ötgyermekes családapa azonban nagyon jól tudom, hogy az élet néha nagy nehézségek elé állíthatja az embert, s olyankor rendkívül jól esik a segítség – ezt magam is megtapasztaltam. Tehát ne feledjem el azt, amikor nekem segítettek... Ugyanakkor biztosan ismerik erre felé is azt a mondatot, hogy „jobb adni, mint kapni”.

Már az első alkalommal nagy hatást tett rám az a szeretet amivel fogadtak. Nagyon meghatott, hogy rég nem látott barátként, szinte családtagként üdvözöltek. Nagyon jól esik számomra, hogy Ön is és a felesége is időt áldoznak rám, mindenféle finomságokkal halmoznak el. Nos, lelkészünk, *Karl Georg Marhoffer* biztatására és kérésére jöttem először, hogy könyveiből legyen a nagy távolság megtétele a bérelt kamionnal. Ez a mostani a negyedik alkalom, s jöhet fárasztó az út, de a cél amiért dolgozunk és nem utolsó sorban ez a csodálatos ország, az emberek kárpótolnak a fáradságért. Be kell vallanom őszintén azt is, hogy jól esik kikököteni a hétköznapi megfeszített tempójából, mást látni tapasztalni... ugyanakkor a hosszú út lehetőséget ad az elgondolkodásra az élet dolgairól és a lelkeszettel is sokat beszélgetünk ilyenkor.

Egy újabb segélyakcióban tehát számíthatunk Önre?

Ha hívnak, örömmel jövök, hiszen olyan jó látni egy-egy év elteltével az ismerős arcokat, a kívülről egyre szépülő házakat és megújuló városközpontokat. Hadd köszöntsem én is a tatai gyülekezet minden tagját, s így kérjem Urunk áldását mindenki életére!

Péntekenkénti konfirmációoktatás hűséges résztvevői (jobbról balra): Molnár Rita, Csillag Ádám, Franko Mátyás Krisztián

Anyám szava

**Svábul anyám, ha szóltál volna hozzám Magyarul felelem: igen, igen, szólj rám!
Ha rosszra hajló akaratall élem Életem és Istentől se remélem...**

**A megváltást - ! - Jóságból futóversenyt Rendezők pályáján: - nekem-fut és...nevet Anyám rám s...vissza-kiabálna
Ha előbb indulnék át a másvilágra! -**

T.K.

A Mester beszéde a világvégéről

Jó előre beharangozták, hogy a Mester a világ elpusztításáról fog beszédet mondani. Így aztán hatalmas tömeg gyűlt össze a kolostor udvarán. A beszéd nagyon rövid volt, a Mester csupán a ennyit mondott: „A következő dolgok pusztítják el a világot: az elv nélküli politika, az együttérzés nélküli fejlődés, a munka nélküli jólét, a csend nélküli tanulás, a félelemmel teli vallás és a tudatosság nélküli Isten-imádás...”

A teológiáról...

Köztudott volt, hogy a Mester nem sokra becsüli a „teológiát”, legalábbis annak köznapi értelmében. Amikor erre rákérdeztek ezt válaszolta: „A teológia gonosszá vált, mert már nem annyira az igazság keresésére, hanem egy eszmerendszer fenntartására szolgál.”

Anthony de Mello S.J.

Egyházközségünk újságának a **Lutherörzsának**, szerkesztése sok energiát igényel... nemkülönben előállítása, postázása pénzbe kerül. Kérem a testvéreket, hogy ha módjukban áll nyerjenek meg nagylelkű szponzorokat/mecénásokat, akik szerény támogatásukkal megkönnyítik információs újságunk rendszeres megjelenését. (Természetbeni juttatást is elfogadjunk: másolópapír, másolási kellékanyag!) Cserébe hirdetési felületet biztosítunk.

(Szerk.)

EVANGÉLIKUSOKAT KERESK!
Kérem mindazokat, akik tudnak a környezetükből evangélikusokról, hogy címküket jutassák el hozzám!

fm

HÍREK

Bőjt 3. vasárnapján szeretetvendégséget tartottunk, melyen *Decmann Tibor* Lajoskomáromi evangélikus lelkész előadását hallgattuk meg: „Az öregség kihívásai egy öregedő társadalomban” címmel. (Az előadás után videofelvételeket is láthattunk a Lajoskomáromi Agape Szeretettotthon életéből.) Az alkalomra elkísérte családjá és feleségének édesanyja is özv. *Labossa Lajosné* (Erzsi néni) is. Köszönjük, hogy eljöttek köztünk!

Az előadás utáni kötetlen beszélgetés egy részlete. Decmann Tibor feleségével – Erzsóval.

Egyházközségünk újabb ruhasegély-akciót szervezett luxemburgi testvérgyülekezetünkkel közösen. Ahogyan eddig is történt, az elosztás ill. a rászorulókhöz való eljuttatás *Dr. Nagy Erzsébet* vezetésével történik. A részletek/időpontok megbeszélése végett kérem a testvéreket, hogy keressék vele a kapcsolatot! Hadd köszönjem meg itt a hasábokon is *Széles Dórának* azt az igen nagy segítséget, amit éjszakákba nyúlóan a ruhák rendszerezésében, átválogatásában nyújtott!

Luxemburgi lelkésztestvéremnek megmutattam a felújított világtársrendszert is, aki velünk együtt örült legújabb eredményeinknek.

Jelentem a gyülekezetnek, hogy a közegyháztól 1,6 millió forint támogatást kaptunk a tető rekonstrukciójára. A presbitérium felhatalmazásával a munkálatokat gyülekezeti részről továbbra is *Varga István* presbiter testvérünk koordinálja/felügyeli. Ez azt jelenti, hogy sikerül egy lépessel tovább lépünk terveink megvalósításában. Köszönjük mindazoknak, akik lehetővé tették ennek a segítségnek a folyósítását ill. továbbra is részt vállalnak céljaink megvalósításában. Isten áldja meg mindannyiunk fáradozását!

SZÉKESFEHÉRVÁR • 2003. június 27–28.

IV. országos EVANGÉLIKUS TALÁLKOZÓ

GYÓGYULÁST A VILÁGNAK!

SZÉKESFEHÉRVÁR – ARÉV Sportcsarnok
Információ: 22/506 677 • E-mail: talalkozo@lutheran.hu

SZÉKESFEHÉRVÁR • 2003. június 27–28.

Az első melegebb böjti vasárnap ellenére 22-en gyűltünk össze, hogy közösen gondolkodjunk egy mindannyiunk számára igen érdekes témáról: az öregségről. Ehhez a szilárd alapot Decmann Tibor lajoskomáromi evangélikus lelkész adta, aki statisztikai adatokkal alátámasztva a gazdasági-, és szociális problémákat is érintve a témának azt megközelítést választotta, ami számunkra is a legizgalmasabbnak mutatkozott: az Istenre koncentráló aspektust.

Előadásának nyitógondolataiban egy olyan földműves, bölcs ember képe rajzolódott ki, aki fedetlen fővel jár-kezel a tűző napon és gyönyörködik a gabonatermésben. Aki csak megkérdezte miért jár az égető napon kalap nélkül, annak azt válaszolja: „Mert meg kell adnom a tiszteletet annak az Istennek, aki mindezt a csodát nekünk adja!” Mint mindenkinek, az időskornak is az alapvető nagy kérdése: Hogyan fogadjuk? Kínzó teherként vagy a nehézségek ellenére is léleknesmesítő kihívásnak vesszük-e? A demográfusok 2040-re azt prognosztizálják, hogy a magyar társadalom túlnyomó része 50 éves kor felett lesz. A társadalom elöregedése 20. századi probléma. Nemcsak a tudatos táplál-

kozás és az egészségügy fejlődése hozta ezt, hanem a gyermekvállalási kedv visszaesése is. Ugyanakkor a megtervezett sikeres életút (karrier) egyedüli életcélá vált és nem csak eszköz csupán.

Az élet utolsó szakasza minőségileg más, kettős értelemben. Nehezebb, de ugyanakkor az Istenközelséget már többször megtapasztalt ember sokkal mélyebb gondolatokkal bír az életről. A mai kor örült ritmusa azt üzeni az idős emberek számára, hogy ti már lemaradtatok mindenről... jóllehet aktívan jelen vannak a társadalomban. Aki nem kizáró, hanem integráló akarral közeledik az idősek felé, elképesztően sokat kaphat ezekből a találkozásból.

Martin
Buber
írja,

„az időskor nagyszerű dolog, ha nem felejtünk el újat kezdeni“. Ehhez nagy segítséget adhat a lutheri „consultatio fratrum“ azaz testvéri beszélgetés.

Az előadást kérdések és élénk diskurzus követte. A szeretvendégségen

Franko Dóra hegedűn, míg Dóra édesanyja orgonán működött közre.

A süteménnyel készülőknek ezúton is köszönjük fáradozásukat, a megjelenteknek az érdeklődést. Reméljük legközelebb találkozunk!

fm

Decmann Tibor lajoskomáromi evangélikus lelkész, otthonigazgató „Az öregség kihívásai egy öregedő társadalomban“ címmel izgalmas előadást tartott böjt 3. vasárnapján gyülekezetünkben.

A többféle feldolgozási lehetőség közül a számunkra leginkább érdekes, krisztocentrikus, evangélium-specifikus megközelítést választotta.